

OLIVIA MILES

SESTERSKÉ
POUTO

Text copyright © 2023 by Megan Leavell

All rights reserved.

Translation © Nikola Polzerová, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

A WEDDING IN DRIFTWOOD COVE

vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Montlake

přeložila Nikola Polzerová

Redakční úprava Jana Pleskotová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-400-7

KAPITOLA JEDNA

Hallie

Život Hallie Walshové nebyl dokonalý, ale měl k tomu *z*atraceně blízko.

Byla nejmladší ze tří sester a podle některých zároveň ta nejhezčí. Její nejstarší sestra Claire ráda prohlašovala, že vyhrála „genetický jackpot“. Hallie po matce zdělila malý nos a velké oči a po otci klidnou povahu. V dětství se hodně smála, převlékala do šatů, tancovala kolem jejich domu v Bostonu a sbírala mušle před domkem na pláži na Rhode Islandu. Stavení s láskou přezdívali Chaloupka na pláži. S rodinou zde trávili každé léto.

Díky dobrým známkám a tvrdé dřině se dostala na každou vysokou, na kterou se přihlásila, ale nakonec si samozřejmě zvolila školu, na niž měla nastoupit i její první velká láska. Následující čtyři roky se věnovali stejnému oboru podnikání a prázdniny si užívali v Zátocě naplaveného dříví.

Najít práci nebyl problém, jelikož Joshovi rodiče vlastnili Klub v přístavu, soukromý a exkluzivní podnik, ve kterém měl Josh na starosti jídelnu a Hallie wellness. V rolích zaměstnanců čekali na čas, až na ně rodiče podnik přepíší a z nich se stanou právoplatní majitelé.

Ještě než jí Josh během východu slunce nad Atlantikem navlékl na prst zasnubní prsten své babičky, Hallie věřila, že ji čeká zářná budoucnost. Jednoduše neměla důvod myslet si opak.

Jenže když člověk prožívá zdánlivě dokonalý život, nemůže si dovolit šlápnout vedle. A dnes jeden takový přešlap zažila na vlastní kůži.

Když Hallie ukončila hovor se svatební koordinátorkou, neměla daleko k slzám. Na tváři však vykouzila nucený úsměv, jelikož do dveří právě vcházela další klientka. Součástí práce v klubu bylo dělat vše pro to, aby se zde každý host cítil výjimečně, což znamenalo, že musela znát jejich jména, jména jejich partnerů, dětí, vnoučat, a dokonce i jejich domácích mazlíčků. Zařízení na nábreží, ke kterému mimo jiné náležel vlastní přístav a rozlehlé golfové hřiště, bylo v Zátoce naplaveného dříví jednou z nejvyhledávanějších destinací, a mnoho přátel Hallie místo závidělo, jelikož předpokládali, že si v jednom kuse dopřává masáž obličeje a pedikúru a že může neomezeně uždibovat ze švédského stolu a každý večer popíjet pro klub typický alkohol. Říkali jí, že je dítě štěstěny, a měli pravdu. Tečka. Ze začátku to bylo samozřejmě náročné, ale po třech letech se již znala se všemi členy klubu, třebaže některé – jako například Evelyn Steeleovou – by nejraději nikdy nepotkala.

Evelyn nasadila otrávený výraz, čímž dala najevo, že ať už si dnes chtěla stěžovat na cokoliv, bylo to daleko důležitější než zrušení Halliiny svatby.

Hallie zamrkala. Nemohla ztropit hysterickou scénu, přestože Joshovi rodiče by ji za to určitě nevyhodili – patřila už do jejich rodiny. Byla dcerou, kterou nikdy neměli, a za dva měsíce se měla oficiálně stát jejich snachou – jenže koordinátorka místo konání svatby omylem zarezervovala ještě jinému páru, a velký nádherný obřad, o kterém Hallie snila celý život, byl ohrožený.

Zavibroval jí mobil, a když sklopila zrak k displeji, uviděla na něm zářit jméno svatební koordinátorky. Že by se spletla? Nebo se chtěla znovu omluvit? Evelyn už byla na dosah a k dispozici nebyl žádný jiný zaměstnanec, který by ji přivítal. S každou další vibrační tlukot Halliina srdce nabíral na síle.

Jen co Evelyn přistoupila, telefon zmlkl.

„Dobrý den, paní Steeleová. Vidím, že máte dnes na programu několik procedur!“ Její hlas zněl vesele. Doufala, že tónu odpovídá i její výraz.

Evelyn Steeleová měla na očích sluneční brýle. Skoro nikdy si je nesundávala, a to ani vevnitř. Před lety se zaměstnanci přeli o tom, jakou barvu mají její oči, a většina z nich se shodla na ledové modři. (Nakonec vyšlo najevo, že jsou šedé, to když si vedle dlouhého seznamu procedur začala doprávat obličejovou kosmetiku.)

Evelyn se naklonila nad pult a navzdory tmavým sklům na sobě Hallie ucítila její upřený pohled.

„Mám za sebou hrozný týden.“

Povídejte mi o tom, chtělo se Hallie odseknout.

Místo toho chápavě přikývla. Další klíčová úloha zaměstnance – naslouchat klientům.

Halliin mobil znovu zavibroval, tentokrát aby ji upozornil na příchod hlasové zprávy. Okamžitě začala přemýšlet nad tím, čeho by se mohla týkat – další nedorozumění? Možná že druhý pár velkoryse ustoupil. Možná že se s Joshem přece jen vezmou na Panství na útesu, tak jak to celý rok plánovali.

Evelyn si odkašlala.

Jasně. Hallie se narovnala a snažila se odvrátit pozornost od telefonu. Koordinátorka jí nejspíš chtěla nabídnout jiné místo konání, to však nepřicházelo v úvahu. Hallie se už tak musela nedobrovolně vzdát jedné tradice. Na rozdíl od ostatních nevěst, které se v její rodině vdávaly, již neměla otce, který by ji odvedl k oltáři, zvedl závoj a políbil na tvář.

Jen na to pomyslela, hrud' se jí nepříjemně stáhla. Přestože od jeho nenadálého skonu uplynulo osm let, bolest ze ztráty přetrvávala.

Bylo téměř nemožné tvářit se přívětivě, přesto se o to pokusila. Snažila si vzpomenout, o čem paní Steeleová mluvila při své poslední návštěvě minulou středu, když do klubu zavítala na týdenní manikúru. „Ach, propána. Copak váš syn do města nakonec nepřišel?“

Syn Evelyn Steeleové byl o dva roky starší než Hallie. Vymodlené dítě, které se vzhledem k předčasné smrti Evelynina manžela stalo středobodem jejího vesmíru. Před lety, když Hallie bylo čtrnáct let, se do ní zamiloval, zval ji na zmrzlinu a běhal za ní a jejími sestrami celé odpoledne, dokud ho Amy nezačalo být líto, dokud Claire nezačal lézt na nervy a dokud Hallie... o něj přestala jevit nejmenší zájem.

Vymlouvala se na nízký věk, tvrdila, že na randění není připravená. Vždyť to ani neměla od rodičů povolené, ale pak se objevil Josh a veškeré výmluvy vzaly za své.

Čas od času Maxova matka bědovala, že by na tom byl její syn lépe, kdyby si Hallie za partnera vybrala jeho, nikoliv Joshe Goodwina.

„Ale ano, přijel.“ Paní Steeleová sevřela rty tak pevně, až téměř zmizely. „A přivezl si s sebou tu *ženskou*.“

„Aha.“ Hallie se zatvářila chápavě, ačkoli jí bylo nepříjemné poslouchat, co všechno ta ubohá žena od příjezdu do města pokazila. Podle Evelyn nebyla pro Maxe žádná dost dobrá a Hallie tušila, že ani ona by nebyla výjimkou. Maxova přítelkyně, se kterou chodil víc než dva roky, byla příjemná a milá mladá dáma, o které Hallie věděla, že vlastní labradodla jménem Rory, dává přednost čaji před kávou a udržuje komplikovaný vztah s budoucí tchyní, která – jak si Hallie nyní uvědomila – vypadala, že se chystá na pohřeb.

Navzdory teplému zářijovému dni si Evelyn oblékla černé společenské šaty, přes ramena přehodila šátek stejné barvy

a na tvář nasadila výraz nezměrného utrpení. Nikdo by nehádal, že ji čeká relaxace a poté odpolední svačinka v zahradě.

Pokud měl někdo právo na zasmušilý šat a opečovávání, byla to Hallie. Přes skřípající zuby se přiměla k úsměvu, zahнала slzy, které ji pálily v očích, a řekla: „Zítřka vás v klubu čeká slavnostní večeře. To je přece důvod k radosti.“

„Máte pravdu,“ povzdechla si paní Steeleová. „Alespoň že díky Joshovi budeme sedět u mého oblíbeného stolu.“

Josh! Jak na novinku asi zareaguje? Musí mu to oznámit, a to co nejdřív. V klubu měl na starosti kontrolu restaurace, která sídlila na opačné straně budovy, s nekonečným výhledem na oceán. Během let rovněž vypomáhal jako nosič holí, plavčík, a dokonce zde chvíli umýval nádobí. Nikdy si nestěžoval ani nežádal den volna.

Hallie nejednou tajně zatoužila po krátké dovolené. A dnes by jí obzvlášť přišla vhod.

„Už vás nebudu déle zdržovat.“ Chtěla se té ženské zbavit dřív, než do dveří nakráčí další klient. „Přinesu vám sklenici vychlazené citronády, kterou máte tak ráda.“

Hallie se ulevilo, když paní Steeleová útrpně přikývla a pomalým krokem zamířila k proskleným dveřím, které vedly do tlumeně osvětlené chodby. Hallie naopak toužila nasadit rychlé tempo. Chtěla utíkat a popohnat Evelyn správným směrem, musela se však krotit. Nadechla se a v duchu se připravila na zprávu, která na ni čekala v mobilu.

Během celé své kariéry Hallie v klubu nikdy nevyužila místních služeb a raději chodila na manikúru do města, aby jí nikdo nezazlival, že využívá svého postavení.

Hrůzou vyvalila oči, když si vzpomněla, že Joshova matka chce den před svatbou nechat klub pro veřejnost uzavřený, aby si všichni svatebčané mohli dopřát své oblíbené procedury. Jenže Hallie bude muset nakonec obsluhovat pravidelné zákazníky. V den, kdy sama měla být ovinutá v luxus-

ním froté županu, bude naslouchat dalším stížnostem paní Steeleové.

Když ji zavedla do masážního salónu a zavřela za ní dveře, málem se srazila s Coco Goodwinovou, Joshovou matkou, pravým jménem Nicole. Zatímco klientka si na Hallie ničeho zvláštního nevšimla, jelikož se utápěla ve vlastních problémech, čelo nastávající tchyně se okamžitě zvrásnilo starostmi.

„Je všechno v pořádku?“ Věděla, že nejde o hosty. S nimi totiž nikdy žádná potíž nebyla, a kdyby snad ano, okamžitě by se vyřešila, jako kdyby se nikdy nestala.

Kdyby tak Halliiny problémy mohly být smeteny ze stolu stejně snadno.

Zaváhala. Nebylo tajemstvím, že Joshovi rodiče doufali, že jejich syn uspořádá svatební hostinu v klubu, zvláště když šlo o oblíbené místo většiny místních snoubenců. Zároveň však rozuměli tomu, že Panství na útesu má pro Halliinu rodinu zvláštní význam. Brali se tam nejen její rodiče, ale i prarodiče z matčiny strany. Nebyla to pouze tradice – byl to přechodový rituál – stejně jako rodinný dům na pláži, který přecházel z jedné nevěsty na druhou a zanedlouho měl patřit Hallie.

Takhle si to Hallie naplánovala, když jí bylo pět let a se sestrami si v podkroví hrála na nevěsty.

V klubu se měla konat zkušební večeře, což dávalo smysl, jelikož ženichova rodina měla mít podle zvyklostí tuto část oslavy na starosti tak jako tak.

Jestli se Coco dozví, že Panství na útesu zrušilo rezervaci, protože druhý pár měl delší seznam hostů a díky tomu vyšší rozpočet, určitě navrhne, aby se svatba odehrála v klubu, a Hallie by v tuto chvíli nedokázala odporovat.

A to ani nechtěla. Ne své budoucí tchyni, která se k ní vždy chovala velmi vlídně. Ani Joshovi, který se na svatbu těšil stejně jako ona.

Zrovna tak nechtěla svatbu odložit. A byla si jistá, že Josh by se na to díval stejně, zvlášť když jsou již přes rok zasnoubení a randí od patnácti let.

A zvlášť když měli k dispozici naprosto vhodné místo zde, přímo na dosah ruky.

„Jsem jen trochu unavená,“ odpověděla Hallie s úsměvem. „Napadlo mě, že zajdu za Joshem, než se restaurace naplní hosty.“ Díky tomu se mohla nenápadně vytratit a zkontrolovat nové zprávy v mobilu.

„Když za ním vyrazíš hned, možná ho ještě zastihneš,“ řekla Coco již klidnějším tónem a společně se vrátily na recepci. „Já to tady za tebe na chvíli vezmu.“

Hallie neztrácela čas a s mobilem ve zpoceném dlani se vyřítla hlavními dveřmi ven. Uháněla k pěšině z dlažebního kamene, lemované kvetoucími hortenziemi, a dál k nábřeží, kde se skryla v postranních dveřích, které vedly přímo do kuchyně a před zraky návštěvníků je chránil široký keř.

Ale nejdřív... palcem chvíli balancovala nad displejem, pak zavřela oči, pustila hlasovku a mobil přiložila k uchu. Další omluvy, uvědomila si nešťastně. Další prázdná slova, která měla zachránit situaci. S lidmi pracovala dost dlouho na to, aby věděla, jak to chodí.

Chtěla zprávu přerušit, když vtom jí hlas sdělil novou informaci. Stornování obřadu? Na poslední chvíli? Možná to nevyjde – ale možná ano!

Roztřásla se od hlavy až k patě.

Pořád můžou mít svou vysněnou svatbu!

Hallie si zprávu vyslechla až do konce a pak mobil strčila do kapsy. Do kuchyně vstoupila duchem nepřítomná, myšlenky se jí rozutekly do všech stran.

Od zítřka za dva týdny.

Najednou jí vše připadalo velmi reálné.

„Ahoj.“ Josh v předepsaném tmavomodrém saku a v běžových kalhotách obešel pult, za kterým kuchaři připravovali

vyhlášené humří rolky. Věnoval jí stejný úsměv jako to léto, když zde před nástupem do druhého ročníku střední školy s rodinou oslavovala narozeniny a on obsluhoval zákazníky. Tehdy ještě nosil rovnátka, a když před ní nastoupil se zbytkem personálu, aby jí popřál hodně štěstí, měla v hlavě jediné přání – provdat se za toho kluka a žít s ním šťastně až do smrti.

A nyní se její přání splní. Už za dva týdny.

V kuchyni bylo rušno, proto ji Josh odvedl do jídelny, kde číšníci aranžovali talíře a ubrousky typickým klubovým stylem. Zanedlouho se dveře otevrou a místnost zaplní ranní loďkaři, dámy s chutí na oběd nebo pravidelní zákazníci toužící po kontaktu s dalšími členy klubu. Číšníci na každý stůl položí košíčky s ještě teplými preclíky, protřepané martini (za brzkou hodinu nebude nikdo nikoho soudit), salát Caesar, čerstvé humří rolky, servírované s rozpuštěným máslem, a následně k hostům přivezou vozík s dezerty, což je jeden z oblíbených detailů, díky kterým toto místo zůstává v oblibě po celé generace.

„Vypadáš nervózně,“ poznamenal Josh a vzal ji za ruku.

„Volali z Panství na útesu.“

„Ajaj.“ Josh nechal většinu plánování na Hallie, jelikož věděl, že tento den měla do detailu vymyšlený ještě předtím, než se potkali, a že její matka jí se vším velmi ráda pomáhá.

„Náš termín omylem slíbili dvěma párům.“

Okamžitě zpozorněl. „Co to znamená? Vezmeme se, nebo ne?“

„Ne v den, kdy jsme chtěli,“ povzdechla si.

Jeho oříškové oči se rozšířily a pak se mu ve tváři objevil úsměv. Ruku jí sevřel o něco pevněji. „Můžeme se přece vzít tady!“

To by mohli a bylo by to jistě krásné, jenže tohle byla její jediná šance, jak uctít tradici. Jediná šance vdávat se v Panství na útesu, tak jako všechno nevěsty před ní.

Joshovi neušlo její zaváhání. „Já vím, jak ti záleží na rodinných tradicích, jenže já už nechci dál čekat, ty snad ano?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Všechno nám vycházelo. Věřila jsem... že to tak půjde i dál.“

Josh se zhluboka nadechl a prohrábl si světle hnědé vlasy. „Škoda že Amy nechtěla přiložit ruku k dílu.“

Halliina prostřední sestra se v Bostonu živila organizováním oslav, kvůli nabitému programu však neměla na plánování jejich svatby čas. Hallie ji nepřesvědčovala, protože si myslela, že si svatbu nakonec obstará sama. Vše mělo proběhnout na vlas stejně jako u předešlých obřadů.

„Pořád můžeme mít svatbu, kterou jsme si naplánovali.“ Nebo začali. Uvědomila si, kolik toho bylo potřeba zařídit. Mohli vůbec přesunout termín líbánek? A co květiny? Dort? Nic z toho zatím neřešila, protože si myslela, že má spoustu času.

Josh byl plný očekávání, proto ho dlouho nenapínala. „Jeden pár svůj termín na poslední chvíli zrušil. Od zítřka za dva týdny.“

Ušklíbl se a kolem očí se mu vytvořily vrásky. „Za dva týdny? No tak jo!“

S úlevou se mu svalila do náruče. Svatba stále platí. Na společný život nemusí čekat ani o den déle.

„Ach... ale budeme s tím mít hromadu práce.“ Kousla se do rtu. Kéž by si to nechala pro sebe a nejdřív se nad tím zamyslela. Dva týdny. Musela najít starý rodinný závoj. A co když někteří z hostů nebudou moct dorazit? Ještě ani nezačala přemýšlet nad zasedacím pořádkem.

Ale možná... by jí s tím pomohla Amy. V této situaci ji přece nemůže odmítnout. Ne, když ji tolik potřebuje. Ne, když se k ní druhá sestra otočila zády.

Hallie myšlenky na Claire vypudila z hlavy a na tváři vyloudila úsměv. Zdálo se, že Josh její starosti nesdílí. „Spo-

lečně všechno zvládneme. Většina věcí už je stejně dávno naplánovaná. Máš přece šanon plný fotek.“

Ano. Jenže problém byl, že do něj každý den přidávala nové nápady.

„Amy určitě ráda přijede o několik dní dříve, aby se ujistila, že je o všechno postaráno.“

Pokud bude mít čas.

Na svou druhou družičku Hallie nechtěla ani pomyslet. Claire se netajila tím, že dává přednost práci před rodinou. A vzhledem k tomu, jaký měla názor na tuto svatbu, své předsvědčení nejspíš nezmění.

Všechno, čím si dřív byla tak jistá, nyní představovalo jednu velkou neznámou.

„O líbáanky se postarám,“ slíbil Josh a objal ji kolem pasu. „Jen si představ, že od zítřka za dva týdny budeme svoji. Ty a já. Konečně spolu začneme bydlet. V domku na pláži. Jak sis to vždycky přála.“

Jak si to vždycky přála.

Poslušně přikývla. Točila se jí z toho hlava, a byla proto vděčná, že ji Josh drží v náručí.

Najednou se mu mezi obočím objevila malá vráska. „Tak sis to vždycky přála, nebo ne?“

Ztěžka polkla a zadívala se do očí jedinému chlapci, kterého kdy milovala. Políbila. Poznala.

„Ano, je to tak,“ usmála se. Přestože si nebyla jistá, jak to celé dopadne.

KAPITOLA DVĚ

Amy

Dětské narozeninové oslavy nepatřily mezi Amyiny nejoblíbenější společenské akce, ale platily jí účty, proto je nemohla odmítnout. Ne snad že by děti neměla ráda (i když čím víc vztekání zažila, tím méně toužila po vlastním), jen nesnášela nepořádek. A hlasité zvuky. A dva čokoládové otisky dlaně na zadní straně vlněné krepové sukně v barvě slonové kosti. Raději si ji měla obléct na zítřejší oslavu stříbrné svatby, kterou plánovala poslední dva měsíce.

„Ťuk, ťuk,“ ozval se Michellin hlas na druhé straně dveří.

„Pojď dál.“ Povzdechla si a odemkla.

Její asistentka se protáhla do koupelny a tiše hvízdla, když jí zrak padl na skvrny, které zřejmě nebylo v Amyině moci vyčistit.

„A já si myslela, že si neužiješ žádnou legraci!“ prohodila.

„Velmi vtipné.“ Amy napáchanou škodu zkontrolovala v zrcadle a papírové ubrousky hodila do koše. „Naštěstí zbývá jen půl hodiny. Pokud vydržím stát zády ke křoví, dokud všichni neodejdou, budu v pohodě.“

„V pohodě určitě, ale stále beznadějně svobodná.“ Michelle nadzvedla obočí. „Každopádně jsem ti přišla oznámit, že jeden z chlapců převrhl dárkové tašky, což znamená,

že zbývajících třicet minut budeme muset využít k jejich úklidu.“

Jelikož si nemohla dovolit poslední chvíle oslavy strávit v koupelně, následovala Michelle ze dveří zahradního domku rodiny Johnsonových zpátky k širokému trávníku, který byl díky značnému úsilí proměněný na nefalšovaný karneval, na němž nechyběl skákací hrad, poníci, nejrůznější hry, klauni na chůdách a stroj na cukrovou vatu. Před tematickou výzdobou nebyl ušetřený ani bazén, přes který se jako stan tyčila pruhovaná markýza a na hladině se nadnášely nafukovací balóny ve tvaru nejrůznějších zvířat, jež vyvolávala dojem, že si užívají vodních radovánek.

Zatímco Amy přebíhala přes trávník, všimla si, že pruhovaný červeno-bílý třípatrový dort se napůl zhroutil a vytéká z něj čokoláda.

„Myslíš, že si Gail něčeho všimne?“

Michelle si odfrkla. „Před deseti minutami odešla, tak si myslím, že to máme v suchu.“

„Odešla?“ Amy upřela zrak na sedmiletého oslavence – který jí zničil novou sukni – jenž se zrovna neřízenou rychlostí hnal k bazénu s nafukovacími zvířaty. Nafukovač balónků zkroutil ten poslední do tvaru opice a rodiče se začali pomalu shlukovat u zahradní brány.

Jinými slovy, pokud nechtěly, aby se dvacet pět nevybouřených dětí vrhlo na hromadu dárkových tašek a začaly si strkat do kapsy, co jim přišlo pod ruku, musely si pospíšet.

„Má dnes večer na starosti svatební hostinu,“ připomněla jí Michelle. „Pamatuješ? Tu, kterou jsi odmítla organizovat.“ Kamarádka ji zpražila zklamaným pohledem.

„Víš, že na svatby mě moc neužije,“ zamumlala Amy.

„Bude jí s tím pomáhat Bethany, víš to?“ dorážela na ni Michelle, zatímco ze země sbíraly dárkové tašky s klaunovským obličejem a strkaly do nich poházené cetky, jejichž tříděním Amy strávila dobré dvě hodiny.

„No, je to její neterž,“ odsekla Amy.

„Která dostala flek jenom proto, že Gail potřebovala pomoc se svatbami, jelikož já na ně sama nestačím.“

A Amy se do toho nechtělo. Dědala všechno ostatní – od křtu přes korporátní akce až po cokoliv, co by chtěl člověk oslavovat. Jenže co se svateb týče, ty odmítala, proto musela většinu času jednat s dětmi nadopovanými cukrem a nervózními rodiči.

Na druhé straně zahrady s ohlušující ranou praskl nafukovací balón. Amy nadskočila a do očí se jí nahrnulý slzy, předzvěst migrény, kterou měla spláchnout sklenicí zaslouženého vína.

„Nezajdeme pak na skleničku?“ Technicky vzato se o složení stanů a odvedení poníků zpátky na farmu měly postarat pronajaté společnosti, ale dokud zahrada nevypadala přesně jako v osm hodin ráno, nemohly se hnout z místa. Amy necítila nohy, bolela ji záda a neuměla si představit nic lepšího než se v teplácích rozvalit na gauč vedle své nejlepší přítelkyně a jednoho dne snad i obchodní partnerky.

„Nemůžu,“ usmála se Michelle a z trávy sebrala duhovou pružinku Slinky a několik balíčků gumových bonbonů, které následně hodila do tašky. „Mám rande.“

„Už zase?“

„To je to, co nezadané ženy v našem věku o víkendu dělají.“ Michelle položila na stůl poslední dárkovou tašku zrovna ve chvíli, kdy se k nim nahrnula parta dětí.

Amy v pudu sebezáchovy o několik kroků ustoupila. „Ne když celý víkend pracují.“

„Dobrá výmluva,“ řekla Michelle a zavrtěla hlavou.

„Navíc jsem se už dlouho neviděla s mámou. Možná se za ní zastavím...“ Jelikož obě bydlely v Bostonu, Amy se snažila se svou matkou alespoň jednou za měsíc zajít na oběd nebo na večeři a kromě toho spolu trávily letní prázdniny, protože Claire se od nich distancovala a Hallie veškerý

volný čas věnovala rodině svého snoubence. Pryč byly dny, kdy se domem rozléhal hlasitý smích – skončily společně s životem jejich otce, po kterém v jejím srdci zůstala hluboká prázdnota.

„Tvá matka vede zajímavější společenský život než ty,“ rýpla si Michelle.

„Angažuje se v místních dobročinných spolcích.“ Každá se se ztrátou otce vyrovnávala po svém. Claire pracovala. Hallie se víc přimkla k Joshovi a jeho rodině. Bunny – jejich matka – převzala manželovu realitní kancelář a volný čas zasvětila bohuľibé činnosti a příležitostnému hraní bridže.

A Amy... také pracovala, ale ne tolik jako Claire. Ráda se nechala zavalit prací, díky čemuž alespoň na chvíli nemyslela na minulost a na to, o co přišla.

„Chci říct, že vede vlastní podnik, a přesto si udělá čas i na jiné věci. A to už jí dávno není pod třicet jako tobě.“ Michelle se jí upřeně zadívala do očí. „Jen si představ, že kdybys našla fajn chlapa, mohla bys zorganizovat svatbu sama sobě a konečně by ses přenesla přes svou zášť, kterou vůči nim chováš.“

Amy zavřela pus, než stihla pronést něco nevhodného. Michelle netušila, že právě uhodila hřebík na hlavičku. Pouze Amyiny sestry věděly o tom, co ji nejvíc trápí. Převlékaly se s ní do šatů, přely se o to, která na sebe navlékne matčin svatební závoj. Věděly, o čem snila. A rovněž věděly, že muž, kterého milovala, její sen nesdílel.

Alespoň ne s ní.

Jenže sestrám se poslední dobou odcizila, na rozdíl od Michelle. Z kolegyně se postupem času stal blízký člověk, kterému psala na konci dlouhého dne a se kterým se smála o sobotních večerech. Věděla o všem, co se v Amyině životě odehrávalo, a Claire a Hallie... zkrátka byly obeznámeny jen s tím, co se s nimi rozhodla sdílet. Když se náhodou setkaly.

„Svatby vyžadují spoustu práce a emocí. A mně nevádí být nezadaná,“ připomněla kamarádce. Zadívala se na dvě děti, které se přetahovaly o jednu dárkovou tašku, ačkoli byly právě kvůli tomu naprosto identické. Šlo o jednu z klíčových věcí, kterou se při práci s dětmi naučila. Nikdy neservírovala cupcaky různých barev. Nikdy nevybírala foukačky s různým potiskem. A nikdy nenabízela nanuky různých příchutí. Díky tomu byli všichni spokojeni a ona alespoň částečně předešla chaosu.

„To tvrdíš pořád,“ ušklíbala se Michelle tónem, který naznačoval, že jí ani za mák nevěří. „Tak jo, pojďme to uklidit. Když skončíme včas, stačím si před rande zajet domů pro jiné boty.“

Rande. To byl pro Amy vskutku neznámý pojem. Možná by to taky měla zkusit, přestože každá dosavadní večeře i pozvání na kávu skončily fiaskem, což jí jenom připomnělo vztah, který prožila před tolika lety. Byl jedinečný. Výjimečný. Možná dokonce nenahraditelný.

Avšak nebyl dostačující.

Výročí stříbrné svatby mělo – chvilka napětí – stříbrnou výzdobu. Nikdo nemohl Amy vinit z nedostatku fantazie, Gail to přesto zkusila.

„Stříbrná?“ mlaskla a místnost si prohlédla nesouhlasným pohledem.

„Nemohla jsem přece zvolit zlatou,“ poznamenala Amy. Pak očima zavadila o Michellinu tvář a nepatrně se usmála.

Gail ztěžka vydechla. „To asi ne. Jen to působí... prvoplánově.“

„Tak si to klienti přáli,“ připomněla Amy, protože proti tomuto argumentu nešlo nic namítat. Někdy když Gail měla spoustu práce a rozpočet na večírek nebyl natolik vysoký, aby zaujal její pozornost, hodila veškeré schůzky s klienty na Amy. A toto byl jeden z těch případů.

„No, klient má vždy pravdu,“ zakončila Gail větou, kterou nepronesla poprvé. Toto pravidlo do Amy vštěpovala od prvního dne, kdy k ní nastoupila. Můžeš radit, můžeš vyjektivit svůj názor, ale poslední slovo patří klientovi. Jde končkonců o jeho party.

Zrovna když se Amy chtěla přesvědčit, že objednané květiny došly v pořádku, v kapse jí zazvonil mobil. V duchu zaprosila, aby nevolali z cukrárny, která jim měla doručit čtyřpatrový dort, jenž byl přesnou replikou původního svatebního dortu. Když uviděla sestřino jméno, uklidnila se.

Hallie se jí neozvala už několik týdnů a Amy si zahanbeně uvědomila, že ona sestru nekontaktovala ještě déle. Dny se slévaly jeden do druhého a z týdnů se rychle stávaly měsíce. Nemohla její hovor nechat spadnout do hlasové schránky, i když nejspíš měla.

„Ahoj, Hallie,“ pozdravila a ohlédla se na Gail, která ji pozorovala z druhé strany místnosti. Obávala se, telefonát signalizuje nečekanou katastrofu. Amy se na ni povzbudivě usmála, aby ji uklidnila, že je vše v pořádku a že už může odejít. Gail jako tvář společnosti obvykle počkala na příjezd klientů, než se vypařila zadními dveřmi a ostatní práci nechala na Amy a Michelle. „Můžu ti zavolat zítra? Chystám zrovna jednu akci.“

„O tom jsem s tebou vlastně chtěla mluvit,“ spustila Hallie. „Trochu se nám ta svatba zkomplikovala.“

„Zkomplikovala?“ To se sestře nepodobalo. Hallie měla v hlavě vždy jasný plán, přestože nebyla upjatá jako například Claire, kterou měla Amy častokrát chuť polechtat, stejně jako v dětství, jen aby se trochu uvolnila. Život nejmladší sestřičky byl dopředu nalajnovaný a uspořádaný, což jí Amy nejednou záviděla.

„Panství na útesu slíbilo náš termín ještě jiné svatbě.“

Krucí. To se stávalo, i když vzácně. Není divu, že zněla podrážděně.

„Proto se budeme brát už za dva týdny!“ oznámila.

Amy zamrkala. Nebyla si jistá, jestli se nepřeslechla, protože po očku sledovala, jak cukráři dvoukřídlymi dveřmi opatrně pronáší očekávaný dort.

„Za dva týdny?“ Jako organizátorka si kladla otázku, jak to Hallie hodlá stihnout. Jako sestra si dělala starosti, jak přesune veškeré úkoly, aby splnila povinnost družičky.

„Přesně tak! A nerada tě otravuju, protože vím, že toho máš až nad hlavu, ale sama to nezvládnu. A nemůžu si ani vzít volno z práce, protože Josh se snaží přesunout i naše líbáanky. Víam, že toho po tobě žádám hodně, ale –“

Před okamžitým souhlasem jí bránilo několik faktů. Jako například obřad bar micva Rachel Eisenbergové, který se konal onu sobotu a měl být tak velkolepý, že na něj Gail najala celý tým. Nebo fakt, že Hallie bydlela v Zátocě naplaveného dříví, kam sice cesta netrvala déle než dvě hodiny, přesto ji Amy nerada navštěvovala. Navíc by organizaci svatby musela obětovat několik dní – nebo spíše týdnů. A to rozhodně víc než dva.

A kromě toho Amy neorganizovala svatby. Ani vlastní, ani nikoho jiného.

Dokonce ani svatbu nejmladší sestřičky.

Zavřela oči před strachem, který ji začínal pomalu užít. Musela souhlasit. Nemohla ji odmítnout, i když velmi chtěla.

Prvně se mohla vymluvit na práci, protože tehdy si Hallie s přípravou svatby nedělala těžkou hlavu – měla spoustu času a vše již bylo nalinkované ještě předtím, než se narodila. Ale nyní se situace změnila.

Hallie by ji o to nežádala, kdyby nebyla skutečně zoufalá.

„Můžu přijet příští týden,“ řekla Amy, ačkoli se v pátek konala oslava při příležitosti odchodu do penze, na kterou musela dohlížet. Celou akci měla na starosti sama a své klienty nemohla zklamat, stejně jako nemohla zklamat

svou sestru. „Sepiš mi veškeré aktuální plány, abych byla v obraze, až přijedu. Tento týden zkusím zařídit co nejvíc věcí z domova.“

„Děkuju, Amy. Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout!“ Navzdory úlevě v jejím hlase Amy ve větě postřehla ještě jeden význam.

Týkal se jejich třetí sestry. Hallie chtěla zdůraznit, že na Claire se spolehnout nemůže. Amy znervózněla při představě, jak to dopadne, až se zase všechny tři sejdou pohromadě – pokud se Claire uráčí na svatbu dorazit.

Od katastrofálního zasnubního večírku, jenž se konal minulé léto, s ní Amy prakticky nemluvila. Přála si, aby se Hallie omluvila, což jak dobře věděla, dosud neudělala. Myslela si, že se tím ještě pár měsíců nebude muset trápit, jenže když se termín svatby posunul, napětí vyvolané návratem do Zátoky znovu vyplulo na povrch.

„Dostaví se všichni?“

„Jestli narážíš na Claire, chtěla jsem se tě zeptat na to samé.“ Hallie nasadila jiný tón. „Ani nevím, jestli ji na té svatbě chci.“

Amy se jí nedivila. Když si mírně opilá Claire pustila pusu na špacír a nahlas prohlásila, že je podle ní Hallie na vdavky příliš mladá, Amy se to snažila přejít s úsměvem. Jenže Claire dala najevo, že to myslí vážně. Dokonce ani Bunny, která na nejstarší dceru vyvalila oči, nedokázala situaci zachránit. Amy si oddechla, když další ráno při úsvitu opustila Chaloupku na pláži s domněním, že problémy brzy pominou.

Jenže uběhl rok a napětí mezi sestrami nepolevilo.

„Samozřejmě že ji tam chceš,“ přesvědčovala sestru Amy. Na druhé straně vládlo ticho.

„Všechno dobře dopadne,“ uklidňovala ji. Pak, protože věděla, že to Hallie potřebuje slyšet, dodala: „Svatba bude dokonalá. Slibuju.“

Koneckonců alespoň jedna z nich si zasloužila perfektní svatbu.

Mobil strčila zpátky do kapsy a přešla k dortu, jehož vzhled ji velmi uspokojil.

„Zdá se, že tu má někdo dobrou náladu,“ prohodila Michelle a podezřele si ji měřila. „Prosím, řekni mi, že jsi konečně otevřela zásuvku s pěkným dámským prádlem a přijala pozvánku na večeři od jednoho z mnoha mužů, kterým jsem dala tvoje telefonní číslo.“

„To jsi neudělala!“ zhrozila se Amy.

Michelle se pobaveně zasmála. „Ne, ale možná to brzy provedu, pokud svůj postoj nezměníš.“

„Zapomeň na můj soukromý život. Svatební koordinátorka mé sestry zpackala přípravy, takže za ni musím zaskočit.“

Kamarádka se zatvářila pochybovačně. „Vždyť ty svatby neděláš.“

Amy pokrčila rameny. „Teď už jo.“ Nemohla jinak. „Svatbu přesunuli. Koná se za dva týdny. Slíbila jsem jí, že za ní příští týden přijedu.“

Michelle protáhla obličej. „Už jsi to řekla Gail?“

Amy se ohlédla přes rameno. „Ještě ne.“

S předstíranou sebedůvěrou se narovнала a přešla na opačnou stranu sálu, kde šéfka střídavě kontrolovala hodinky a hlavní vchod. Za pár minut měl dvěmi projít šťastný pár, jenž v manželství strávil několik dekád, aby se mohl osobně přivítat s hosty. Amy neměla moc času.

„Máš na mě chvílku, Gail?“ zeptala se. Když se Gailiny velké modré oči hrůzou rozšířily, rychle ji uklidnila. „Všechno je v pořádku, můžeš to nechat na mně. Chtěla jsem tě jen poprosit o pár dní volna příští týden, protože moje sestra pořádá svatbu.“

„A to mi říkáš až teď?“

„Museli přesunout datum,“ vysvětlila Amy. „A já jdu za družičku.“ *A celé to organizuju*, což raději nezmínila. „Oslava

pro Eisenbergovy je kompletně naplánovaná. O všechno je postaráno, jen se ještě v pátek přesvědčím, že jsou upečené všechny požadované zákusky. Tento týden dodělám vše, co je potřeba, ale jsem si jistá, že Michelle s Bethany to beze mě hravě zvládnou.“

„Chceš mi říct, že budeš pryč celý týden?“

„Rodina mě potřebuje.“ Po celou dobu, co pro tuto ženu pracovala, od ní nikdy nežádala žádnou laskavost. Naopak plnila přání na počkání, zařizovala objednávky po termínu a dohlížela na změny provedené na poslední chvíli. Nejednou obětovala vlastní plány, víkendy, noci, a dokonce i dovolenou.

A Michelle se divila, že jí nezbyvá čas na randění.

„Pak se budeš muset rozhodnout,“ prohlásila Gail nevzrušeně.

Amy na ni vyřeštila oči a za zády zaslechla, že Michelle zalapala po dechu.

„Bethany se zaučuje rychle a myslím, že je na čase, aby zastala víc projektů.“ Gail věnovala Amy přísný pohled. „Kdybys byla ochotná organizovat svatby, mohlo to dopadnout jinak.“

Měla to. Její osud byl zpečetěný dávno před dnešním večerem. A ona si ničeho nevšimla.

Odkáslala si, odhodlaná se na místě nerozplakat. „Myslela jsem, že ze mě chceš udělat svého partnera. Pracuju pro tebe víc než pět let. Svatby přece nejsou jedinou akcí, kterou pořádáme.“

„Ne, ale představují významnou část.“

O tom nebylo sporu. Amy to věděla a nemohla proti tomu nic namítat. Její šéfka měla pravdu, musela se rozhodnout. Měla však na výběr?

„Mrzí mě, že to cítíš takhle, Gail,“ řekla vyrovnaně. Myslela to upřímně. Gail nebyla dokonalá, ale na druhou stranu kdo byl – kromě Hallie a Joshe? Amy měla svou práci ráda,

bavila ji. Když se natrvalo přestěhovala do Bostonu, vrhla se do ní po hlavě. Líbila se jí kreativní stránka profese i to, že každý projekt se lišil od toho předchozího. Těšila se na každou novou výzvu.

A přestala se konečně ohlížet za minulostí.

„Klienti jsou tady!“ zvolala Michelle nervózně.

Amy na roztřesených nohou přistoupila ke dveřím a Gail, najednou jako vyměněná, jí vstoupila do cesty, proplula po mramorové podlaze a s roztaženými pažemi blahopřála šťastnému páru ke slavnostnímu dni.

„Nevěřím, že jsi dala výpověď!“ zasyčela Michelle na Amy.

Amy zamrkala. Točila se jí hlava. „Spíš jsem dostala padáka.“

„Proč jsi jí neřekla, že to *ty* plánuješ sestřinu svatbu? Že jsi na veselky změnila názor?“

Amy se zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou.

„Protože jsem ho nezměnila,“ odpověděla.

A to byl ten problém.

KAPITOLA TŘI

Claire

Většina lidí nenáviděla pondělní rána, ale Claire Walshová k nim nepatřila. Spíše se obávala sobotního odpoledne, kdy už za sebou měla ranní běh i druhý a třetí hrnek kávy a všude naklizené, což ostatně nezabralo moc času, jelikož si nepotrpěla na zbytečnou veteš. Šílela z představy, že chodí od ničeho k ničemu a nicnedělání povyšuje na umění, proto většinou vstala z gauče a začala skutečně něco dělat. Uvolnění přicházelo až v neděli, kdy se již těšila na pondělí.

Na návrat do kanceláře, jejího útočiště. Tam, kde se drama týkalo pouze klientů a šlo dát snadno do pořádku, a to jejím přičiněním. Tam, kde se jí dařilo napravovat křivdy, když už ne vlastní, tak alespoň křivdy ostatních.

Jako obvykle nabitá energií s kávou v jedné ruce a zabalným muffinem z pekárny pro člena ochranky ve druhé se Claire protlačila otáčivými dveřmi výškové budovy na Manhattanu, kam nastoupila po ukončení studia na právnické fakultě a kde díky silnému pracovnímu zápalu a nespočtu přesčasů pravidelně stoupala po kariérním žebříčku. Postaršímu pánovi postávajícímu vedle recepcy podala zakoupené pečivo a pozdravila. „Pěkné pondělí, Berte!“

Otcovsky se na ni usmál. „Claire, ty víš, jak mi zlepšit den.“

Řekni to brzy bývalému manželovi ženy, již zastupuju, ušklíbla se Claire a vkročila do výtahu. Než se před ní na třicátém druhém patře dveře znovu otevřely, zkusila si v duchu vyčíslit, kolik se jí z toho ulhaného podvodníka podaří vymámit.

Rychlým krokem prošla chodbou. Nemohla se dočkat, až dojde do kanceláře a přečte si potřebné dokumenty před mediací, která se konala v deset hodin.

V pondělí ráno ve firmě vládl klid, přesto ji nepřekvapilo, když, jakmile dosedla do svého koženého kancelářského křesla a zapnula počítač, se ozvalo zaklepání na dveře a do místnosti vkročil Gabe Turner.

„Ty víš, jak mi zlepšit den!“ zopakovala Bertovu frázi a Gabeovi zajiskřilo v očích, protože pochopil její vtip.

„Bert si už pochutnává na pondělním muffinu?“ zeptal se a pohodlně se usadil na jedné z židlí, určených pro klienty.

„Nepochybně.“ Na klávesnici naklikala přihlašovací heslo.

„Proč mi taky někdy jeden nepřineseš?“ vyčínil jí. „Vždyť jsem přece tvůj manžel.“

„Pracovní manžel,“ opravila ho a zvedla k němu oči. „A proč ty mi nikdy nenamasíruješ nohy? Ty podpatky mě ničí, a to je teprve osm.“ Aby dokázala, že má pravdu, zvedla nohu do vzduchu a vedle stolu vykoukla bota na vysokém podpatku.

„Klidně ti je namasíruju,“ prohodil s úsměvem.

Poznámku přešla mávnutím ruky, ač tušila, že by její přání splnil, kdyby ho poprosila – jí i polovině dalších žen z Manhattanu, se kterými randil. S Gabem po kariérním žebříčku stoupali společně, dokonce promovali ve stejném roce, i když na opačné straně země. Seznámili se hned první týden v kuchyňce, když ani jeden z nich nevěděl, jak použít tamní kávovar. Mohlo jít o trapné setkání, zvláště vzhledem k tomu,

že si oba mysleli, že mají vždy pravdu, a oba patřili mezi premianty, kteří všechno vědí, a co nevědí, to si domyslí. Místo toho zašli společně do kavárny ve vedlejší budově. Byl to začátek krásného přátelství, kterého si Claire užívala od pondělí do pátku, ale nikoliv o víkendu. Jakožto kolegové nepřekračovali hranice soukromí. Vztah mezi nimi byl černobílý, bez šedé zóny. Přesně tak, jak to měla ráda.

Rozezněl se jí mobil – což v tu dobu nebylo nic neobvyklého – a Gabe se zvedl k odchodu.

„Zajdeme na oběd?“ zeptal se, než odešel.

Podívala se na harmonogram a přikývla. Pak se natáhla po telefonu. „Claire Walshová.“

„Claire! Doufám, že nevolám příliš brzy.“ Na druhé straně se ozvala její matka.

Claire se bezděčně stáhl žaludek. Když jí matka volala tak časně ráno naposledy, sdělila jí, že otec prodělal fatální srdeční příhodu. Přestože k tomu došlo před osmi lety, každá buňka v jejím těle zpozorněla a připravila se na nevyhnutelné.

Zamračila se. „Je všechno v pořádku?“

„Jasně, v pořádku. Jen... tvá sestra musela přesunout termín svatby.“

Claire otevřela ústa a pak je znovu zavřela. Netajila se tím, že z Halliiných plánů není tak nadšená, jako zbytek rodiny. A protože si na zásnubním večíрку minulé léto nedala pozor na svou „nevymáchanou pusou“, jak to Amy okomentovala, její názor neušel ani budoucí nevěště.

Od té doby uběhl rok a sestry spolu dosud nepromluvíly ani slovo. Dokonce ani na Vánoce. Hallie s rodinou svého budoucího manžela odjela na lyže a Claire byla až po lokty ve sporu o péči o dítě a lednovém soudním řízení.

Nebylo to poprvé, proto to nikoho nepřekvapilo. Nemohla své pracovní povinnosti jen tak odložit stranou a popíjet vaječný koňak nebo zdobit stromeček, který by prvního ledna odhodili k popelnici.

Nešlo však jen o práci. Vánoční svátky v rodině Walshových v posledních osmi letech neprobíhaly stejně jako před lety. Claire se v domě zdržela maximálně přes noc – pokud se tedy vůbec ukázala.

„Počkej, otevři si kalendář.“ Claire potlačila otrávený povzdech. Kolik pátků měla v nejbližší době volných? Nemohla na svatbu vyrazit až v sobotu ráno, zvláště když večer předtím se konala zkušební večeře, na které se očekávala její přítomnost.

Zvláště když je nevěstina sestra. A k tomu ještě družička.

Alespoň myslela, že to stále platí. Hallie o to obě sestry požádala ještě předtím, než se Claire rozhodla pustit pusu na špacír. Z jejího pohledu nemělo žádné manželství dlouhého trvání. Začíná hezky, ale jako většina krásných věcí končí fiaskem. A v případě rozvodu to navíc stojí spoustu peněz.

„Tak jo, kdy to má být?“ Prohlédla si zaplněná okénka kalendáře a otráveně se ušklíbla.

„Od soboty za týden,“ oznámila matka.

„Od soboty za týden?“ Claire se narovнала a klikla na příští týden, i když věděla, co ji čeká. Porady. Sociální práce. Stejně jako tento týden. „To je vážně na poslední chvíli, mami.“

„Je to jediný termín, kdy mají v dohledné době v Panství na útesu volno,“ vysvětlila.

Claire na sobě ucítila váhu jejích slov. Vdávaly se tam všechny nevěsty v jejich rodině a Hallie byla odhodlaná v tradici pokračovat, jelikož věřila, že jí zaručí manželství se šťastným koncem.

Jestli něco takového vůbec existovalo.

„Nemohli jinak, pokud nechtěli čekat další rok, nebo zcela změnit plány.“

Claire nedokázala držet jazyk za zuby, přestože měla. „Další rok nezní jako špatný nápad.“

„Claire.“ V matčině hlase zaznělo varování. „Hallie potřebuje tvoji podporu. Ví, že její vztah neschvaluješ.“

„Nejde o to, že bych ho neschvalovala...“ Až na to, že přesně o to šlo. Ne snad, že by Joshe neměla ráda. Je to slušný, milý chlapec a zdálo se, že její sestru opravdu miluje. Jenže ani jeden neprožil žádný jiný vztah. Celý život měli dopředu daný. Nikdy jim do cesty nevstoupila opravdová překážka. A Claire moc dobře věděla, jak to dopadne, až se něco takového stane. „Jen si myslím, že jsou na vdavky příliš mladí.“

„Je jim dvacet pět let a randí spolu od patnácti.“

„Jinými slovy od dětství.“

Matka se na chvíli odmlčela. „Pokud svou sestru nedokážeš podpořit, bude možná lepší, když zůstaneš doma.“

Claire vykulila oči. „Samozřejmě že přijedu. Přece bych si nemohla nechat ujít svatbu své sestry.“

Jenže jak to provede? Znovu se zadívala na obrazovku a přemýšlela, kterou schůzku by mohla přesunout.

„Amy přijede o několik dní dříve, aby jí pomohla s organizací,“ pokračovala matka.

Což znamenalo, že Claire z toho opět vyjde jako ta špatná, která není schopná kvůli rodině všechno na poslední chvíli zrušit a pomáhat se svatbou, ke které by podle ní ani nemělo dojít.

Neměla na vybranou. Její nejmladší sestra se vdávala, a ačkoli spolu rok nepromluvily a od otcovy smrti se jedna druhé vzdálila, Claire tam kvůli ní chtěla být.

Usměje se, obejmě ji a řekne ta správná slova.

A než stačí vyjít svůj upřímný názor, odjede z města.

S Gabem obědvala často, někdy v kanceláři, někdy nad sdíleným případem a někdy v bistru dole ve vestibulu, jako právě dnes.

„Jaký jsi měl víkend?“ zajímala se.

Zatímco postávali ve frontě, čekali na svou objednávku a následně zasedli ke stolu, u kterého vystřídali dva muže v obleku, Gabe jí vyprávěl o další nevydařené schůzce.

„Nedostali jsme se ani k dezertu,“ zakončil a uvelebil se na židli.

Hodně randil, ale žádná schůzka nedopadla podle jeho představ.

„Doprovodils ji domů?“ zeptala se.

„Nechtěl jsem v ní vzbudit falešné naděje. Zamával jsem jí z taxíku.“

Claire se zahihňala. „Připomeň mi, abych si s tebou nikdy nikam nevyšla. Myslím, že bys to zabalil hned po přípitku.“ Povzdechla si a z voskového papíru vybalila sendvič.

„Vypadáš napjatě,“ prohlásil Gabe, nadzvedl horní plátek chleba, vytáhl zpod něj nakládanou okurku a položil ji na její talíř, aniž by to Claire musel vysvětlovat.

„Moje sestra se bude vdávat.“

Pokrčil rameny. „To přece není žádná novinka.“

„Od soboty za týden.“ Věnovala mu významný pohled, aby zdůraznila dopad vývoje událostí. „Museli změnit datum. Hrnou se do toho po hlavě.“

„Po hlavě? Nechodí spolu snad od dětství?“

„A to je ten problém,“ Claire se kousla do rtu. „Volala mi máma. Samozřejmě nezapomněla zmínit, že má druhá sestra přijede na celý týden, což znamená, že nejen že mám malér kvůli tomu, že jsem jim svatbu neposvětila, ale navíc mě budou pranýřovat za to, že se zdržím jen na víkend.“

„Zaříd' si to tak, aby si neměli na co stěžovat,“ nadhodil a zakousl se do sendviče.

„Myslíš... přijet dříve?“ Na půl vteřiny se zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. „Nemůžu se z práce utrhnout na celý týden.“

„Čeká tě nějaký soud?“

Mělo jí dojít, že kolega prokoukne každý pokus o výmluvu. „Ne.“

„Schůzky, které tolik nehoří, o pár dní posuň,“ navrhl. „A není ten váš rodinný bejvák obrovský? Můžeš přece pracovat i z domu.“

Uchopila sendvič s hovězím masem. Mohlo by to klapnout, ale příliš se jí do toho nechtělo.

„Abych byla upřímná, nevím, zda mi netřísknou dveřmi před nosem.“ Vtipkovala jen na půl.

„Myslíš, že ti Hallie ještě neodpustila?“

Claire nad odpovědí dlouho nepřemýšlela. „Ne, a Amy se mi taky dlouho neozvala – zjevně se postavila na její stranu. Svá slova jsem nikdy nevzala zpět, a kdybych se omluvila, nevěřily by mi.“

Sestry si o ní myslely, že je cynická, že nikdy nepoznala pravou lásku a že tomu nerozumí. Jenže Hallie je mladá a naivní a Claire ji chtěla ochránit. Moc dobře věděla, co všechno se může pokazit.

„Tak je přesvědč, aby ti uvěřily,“ řekl Gabe, jako kdyby to bylo tak snadné.

„A jak to mám asi udělat?“

Soustředěně se na ni zadíval. „Řeklas jim, že nevěříš na lásku na celý život.“

„Ano a je to pravda,“ přikývla.

„Možná bys Hallie mohla ukázat, že jsi změnila názor.“

Claire se zasmála. „Na to mi neskočí.“

„Nemůže přece tvou omluvu odmítnout, když uvěří, že to myslíš vážně.“ Gabe nadzvedl obočí. „Máš v plánu se omluvit, nikoliv překazit svatbu, že jo?“

Claire se zarazila. „Nechci jim to zkazit, jen... chci, aby si byla jistá.“

„Kdo říká, že není?“

Claire si znovu povzdechla. Hallie si *byla* jistá, že si bere svou spřízněnou duši, že spolu budou žít šťastně až do

konce v chaloupce u moře, stejně jako jejich rodiče, jenže Claire toho viděla dost, aby pochopila, že takto to bohužel nefunguje. Lidé lžou, podvádí a zrazují jeden druhého, a to i v dlouhodobém manželství. Dokonce i když zvenčí vypadají spokojeně.

„I kdybych jim v tom chtěla zabránit, nemohla bych. Pojedu, abych ji podpořila. A... abych se pokusila urovnat vztahy.“ Přestože pochybovala, že se jí to někdy povede. Hallie se tehdy v očích odráželo tolik zrady a bolesti, že ten obraz Claire nikdy nevymaže z paměti.

„Tak jí dokaž, že věříš v manželství i na lásku.“

„Ale jak?“

Gabe pokrčil rameny, jako kdyby měla odpověď přímo před očima. „Přiveď si nějakou známost.“

Claire jeho nápad zvážila. Nový přítel by její historku jistě podpořil, kromě toho ji nenapadl lepší způsob, jak sestru přesvědčit, že svatbu schvaluje – už jen proto, že ji neschvalovala.

„Na to, abych si sehnala nového partnera, mi nezbývá moc času,“ poznamenala.

„No...“ Gabe odložil sendvič a ubrouskem si otřel ústa. „Já bych o jednom věděl.“

„Ty?“ Claire se znovu rozesmála, pak se však utišila, jelikož si uvědomila, že nevtipkuje. Zavrtěla hlavou. „To bych po tobě nemohla chtít.“

„Nabízím se. Tvoje rodina má velký dům na pláži a já už několik let nebyl na dovolené. Navíc problémy ostatních lidí jsou tak trochu moje specialita.“

„Moje taky,“ uchechtla se. „Já nevím...“ Vždy pragmatická Claire začala promýšlet praktickou stránku věci. Copak si budou moct oba vzít týdenní volno? A jaké klepy jejich společný odchod vyvolá v kanceláři? „Nemůžu po tobě chtít, aby sis kvůli mně vyčerpал dovolenou,“ namítla s nadějí, že si svůj šílený nápad rozmyslí.

Nemohla mu však upřít, že to dávalo naprostý smysl. Koneckonců měli s Gabem od začátku nastavené hranice. Nikdy mezi nimi nevznikly žádné pochybnosti ani rozpaky typické pro přátelství mezi opačným pohlavím.

S Gabem to šlo snadno. Přijali svou roli přátel a kolegů. Nevisela mezi nimi zášť ani nevyjasněné momenty. Šlo hlavně o práci.

A v tomto případě by tomu nemuselo být jinak.

Počkat. Skutečně to zvažovala?

„Ale no tak. Je to jen týden. Bude legrace!“

Legrace bylo to poslední slovo, kterým by Claire popsala týden strávený v rodinném domě na pláži, ačkoli dovolená by jí skutečně přišla vhod. Mohla by se konečně trochu prospat, běhat delší trasy kolem pobřeží a do práce se vrátit odpočinutá a plná síly.

A třeba se jí podaří usmířit se sestrami.

Nebo svatební týden skončí daleko větší pohromou, než se obávala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sesterské pouto***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.